

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Explanatio In Psalmos

Complectens Psalmos à 76 ad 100

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Dusseldorpii, 1764

VD18 15558428-001

Psalmus LXXXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53423)

agere, quia nihil ei resistit. Illud, *forſitan*, addiderunt Septuaginta, ut intelligeremus Deum non neceſſariò, ſed liberè agere, & poſſe, ſi velit, non agere.

ŷ. 14. *Inimici Domini mentiti ſunt ei, & erit tempus eorum in ſacula.*

Loquitur de Judæis, de quibus ŷ. 10. Judæi rebelles *mentiti ſunt ei*, quia promiſerunt ad radices montes Sinai, *Exod. 24.*, ſe facturos omnia, quæ Dominus imperaſſet; & tamen nihil eorum opere compleverunt: & erit tempus defectionis, & rebellionis eorum in ſacula, quia vix in fine mundi reliquiae Judæorum convertentur.

ŷ. 15. *Et cibavit eos ex adipe frumenti, & de petra melle ſaturavit eos.*

Hic notatur maxima Judæorum ingratitude, qui mentiti ſunt Domino, cùm tantis eos beneficiis affeciſſet. Verba referri poſſunt ad manna Judæorum in deſerto, & ad aquam de petra per Moſen eductam, quæ, ut Theodoretus ait, ſitientibus Hebræis inſtar mellis videbatur,

PSALMUS LXXXI.

Titulus: *Psalmus Aſaph.*

Argumentum eſt exhortatio ad *Judices*, ut juſtè judicent. Sed ut majorem efficaciam ha-

teas

beat' exhortatio, inducitur Deus summus Judex,
increpans Judices minores.

Y. 1. Deus stetit in Synagoga Deorum, in
medio autem Deos dijudicat.

Deus semper adest, assistit præsens invisibili
majestate, in conventu Judicum; &, dum illi
judicant populos, Deus in medio eorum assi-
stens, judicat ipsos Judices, rectæne sint eorum
sententiæ, an iniquæ.

Y. 2. Usquequò judicatis iniquitatem, & fa-
cietis peccatorum sumitis?

Quis loqui censendus sit, David, an Deus,
incertum est. Quamdiu perseverabitis in hoc
peccato iniquè judicandi; cujus ratio est, quia
sumitis facies &c. non attenditis ad merita cau-
sæ, sed gratiam divitum, potentium, qui hoc
ipso peccant, quòd cupiant à Judicibus gra-
tiam suam justitiæ anteponi.

Y. 3. Judicate egeno, & pupillo, humilem,
& pauperem justifyate.

Reprehendit Deus, sive Propheta primo lo-
co vitium acceptionis personarum; nunc addit
vitium oppressionis pauperum, tum differendo
justitiam, tum damnando injustè. Sensus Y.
non est, ut semper in favorem pauperis judice-
tur; sed, si justus est, & injustè accusatur, Judex
faciat, ut justitia pauperis emineat, nec alio-
rum potentiâ opprimatur. D 3 Y.

v. 4. *Eripite pauperem, & egenum de manu peccatoris liberate.*

Non satisfacit Judex officio suo, si solum proferat justum judicium, sed insuper ipsius est sententiam hanc executioni mandare, ne pauper detrimenti aliquid à potentiore inimico patiatur.

v. 5. *Nescierunt, neque intellexerunt: in tenebris ambulant, movebuntur omnia fundamenta terre.*

Deplorat voluntariam cæcitatem Judicum, ob quorum injustitias totus orbis terrarum conturbatur. *Nescierunt*, quid facti, *neque intellexerunt*, quid juris esset in causâ: inde errant in judicando, ut cæci inter ambulandum: ex quo sequitur perturbatio, seditio, defectio &c. populorum.

v. 6. *Ego dixi, Dii estis, & filii excelsi omnes.*

Post reprehensam acceptionem personarum, injustitiam, ignorantiam, jam ostendit, quàm indigna sint hæc vitia eo sublimi honore, in quo Deus illos collocavit. *Ego asserui: vos Judices, & Principes terræ, Dii estis, & filii Dei*, per participationem authoritatis judicandi, & jubendi.

v. 7. *Vos autem sicut homines moriemini, & sicut unus de Principibus cadetis.* Ego

Ego dixi, quid sitis dignatione Dei; sed nunc addam, quid sitis vitio vestro. Ex Dei munere Dii estis, & Angelis similes: sed ex peccato, quod habetis ex primo homine, sicut ceteri homines moriemini; & ex proprio vestro vitio, quo abutimini potestate vobis tradita, sicut unus de Principibus Cælestibus, seu Angelis Apostaticis cadetis de summo gradu ad imum, de magnâ gloriâ ad extremam miseriam. Illud, sicut homines, hebraicè est, sicut Adam.

Ps. 8. Surge Deus, iudica terram, quoniam tu hereditabis in omnibus gentibus.

Conclusio duplicem sensum habet; utrumque refero.

Quandoquidem abutuntur Iudices potestate tuâ, tu Deus, summe Iudex exurge, & exerce iudicia in ipsos Iudices, liberans pauperes innoxios, ab oppressione potentium iniquorum: quoniam possessio tua semper erit, sicuti fuit, in omni genere humano. Non enim sic distribuis Regna filiis hominum, ut tu supremam potestatem non semper retineas.

Vel surge Deus Christe, veni in terras, iudica terram, vindica eam à potestate tenebrarum; trade eam ministris tuis fidelibus; quoniam tu es hæres universorum, ut verus, & naturalis Filius Dei. Et demum surge iterum,

rum, & veni de Cælo cum Sanctis tuis, & judica terram iudicio ultimo, à quo nulla dari poterit appellatio; quia *hereditabis in omnibus gentibus*, quando omnes inimici tui subiecti erunt sub scabellum pedum tuorum, & sublato omni principatu, & potestate, tu solus pacificè cum Patre, & Spiritu S. regnabis per omnem æternitatem.

PSALMUS LXXXII.

Titulus: *Canticum Psalmi Asaph. Hic est ultimus ex Psalmis, qui inscribuntur Asaph.*

Omissis aliorum sententiis, probabilissimum est, argumentum Psalmi esse de bellis Antichristi adversus Ecclesiam.

¶ 1. *Deus, quis similis erit tibi? ne taceas, neque compescaris Deus.*

Precatur Deum in personâ populi, ut non amplius dissimulet vindictam sumere de persecutoribus populi sui. Deus, nemo tibi comparari potest in potentiâ, & robore; cum tu solus sis omnipotens: ideo ne dissimules, nec te ipse mitiges, & compescas à sumendâ vindictâ, tu qui Deus es, cui nemo resistere potest.

¶ 2. *Quoniam ecce inimici tui sonuerunt, & qui oderunt te, extulerunt caput.*

Mag-